

QAYGIKEŞ ZİYALI

İnsan həyata bir dəfə gəlir və yaşayacağı acılı-şirinli günləri, edəcəyi əməlləri özü ilə gətirir. O, cəmiyyətdə yaşayır, insanlarla təmasda, ünsiyyətdə olur, həyatın enişli-yoxuşlu yollarından keçərək siyasətçi, həkim, sənətkar, incəsənət xadimi və s. kimi yetişir. Hər hansı sənətin sahibi olursansa ol, ürəyi nəcib və saf insan olmalısən. Çünki ən böyük elm insanlıqdır. Yer üzündəki sənətlərdən ən ucası isə müəllimlikdir. Çünki hər elmlərin də təməli müəllimliklə qoyulur.

Həyatda heç kim gərəкли şəxsiyyət kimi dünyaya gəlmir. Bu səviyyəyə qalxanlar böyük zəhmət, fədakarlıq, ardicıl, məqsədyönlü fəaliyyət tələb edən uzun yol keçməli olurlar. Bu yol yaradıcı işlə məşğul olan, xüsusilə həyatını elmə, maarifə, tələbələrə həsr edən adamlar üçün nə qədər çətin və əziyyətli olsa da, bir o qədər də şərəflidir. Əsl müəllimin ürəyi səma qədər geniş olmalı, hər bir tələbəsini ürəklə duymalı, hiss etməli, ona bir valideyn qayğısı göstərməlidir. Əsl müəllim tələbəni bir baxışdan tanımalı, anlamalıdır. Deyirlər ki, dərinliklərdəki işığı görmək hər adamın hünəri deyil. Məncə bu hünər əsl müəllimə xasdır.

Belə şəxsiyyətlərdən biri də ürəkdolusu fərəhlə adını qeyd etmək istədiyim Azərbaycanın əməkdar mədəniyyət işçisi, Beynəlxalq İnformasiyalaşdırma Akademiyasının heqiqi üzvü, Bakı Dövlət Universiteti kitabxanaşünaslıq kafedrasının müdiri, tarix elmləri doktoru, elm və təhsil sahəsindəki xidmətlərinə görə "Şöhrət" ordeninə layiq görülmüş professor Abuzər Xələfovdu.

Abuzər müəllimin respublikada kitabxanaşünaslıq elmi sahəsində görkəmli alim olması sirr deyil. Onu hamı tanıyır! Ona görə də adama elə gəlir ki, Abuzər müəllim haqqında söz demək çox asandır. Amma abuzər müəllim haq-

qında söz demək nə qədər şərəfli olsa da, bir o qədər də məsuliyyətlidir. Çünki Abuzər müəllim haqqında deyilən hər bir sözü "yüz ölçüb bir biçmək" lazım gəlir. Bu da onun daxili zənginliyindən, hər sözə məsuliyyətlə yanaşmaq hissindən, tələbkarlığından irəli gəlir. Nə qədər məsuliyyətli olsa da Abuzər müəllim haqqında ürək sözlərini demək mənim sadəcə vicdani borcumdur. Çünki bütün tələbələrinin üstündə Abuzər müəllimin böyük haqqı vardır.

Deyirlər ki, dahilik sadəlikdir. Abuzər müəllim çox sadə insandır. Onun xarici görkəmindəki zəhmətdən çəkənsən də ilk söhbətdən, ilk sözdən nə qədər mehriban bir insan olduğuna əmin olursan.

Abuzər müəllim həmişə öz tələbələrinə deyir ki, "Hər işin öz vaxtı-vədəsi var. Pirlələri asta-asta, bircə-bircə qalmaq lazımdır". O, tələbələrlə ilk tanışlıq günlərindən elmin, biliyin nə qədər çətin, lakin şərəfli yol olduğu haqqında söhbət açır. Biliyin kökünün acı, meyvəsinin isə şirin olduğunu tələbələrə izah edir.

Bundan əlavə, Abuzər müəllim öz tələbələrinə ata qayğıkeşliyi ilə yanaşır. Qayğıkeşlik dedikdə öz tələbəlik illərini xatırlayıram.

Hər birimizin yaddaşı xronoloji hadisələr toplusundan ibarətdir. Mənim də yaddaşımda parlaq bir səhifə vardır. Şəxsi taleyimdə misilsiz rol oynamış, ömür yolumu işıqlandırmış bir səhifə.

1964-cü ildə Bakı Kitabxanaçılıq Texnikumunu fərqlənmə diplomu ilə bitirib təhsilimi davam etdirmək üçün sənədlərini Bakı Dövlət Universitetinin kitabxanaçılıq fakültəsinə verdim. 1968-ci ildə artıq universitetin sonuncu kursunda oxuyurdum. Abuzər müəllimin tələbəsiydik deyə, qrupumuzda elmə, biliyə böyük həvəs var idi. Oxumaq, öyrənmək, biliyə nail olmaq hər birimizin arzusu idi. Mən də əlaçıydım. Abuzər müəllim dekanımız idi. Təhsilimin son aylarında o, məni yanına çağıraraq bir ata mehribanlığı, ata

qayğıkeşliyi ilə sənədlərini hazırlamağı tapşırırdı. "Sən laborant vəzifəsində işləməyə götürürəm". Sonra o əlavə etdi: "Zirvələrin yolu tapəciklərdən başlanır... Təbii ki, səbri olanlar üçün..." Onun dediyi bu sözlər indi də yadımdadır.

Mənim də müqəddəs, məsuliyyətli müəllimlik həyatımın ilk qədəmləri belə qoyuldu. Əlbəttə ki, qayğıkeş müəlliminin xeyir-duası ilə...

Bu Abuzər müəllimin ömür yolunda etdiyi yaxşılıqlardan ən kiçiyidir, - desəm, yanlışdır. Ümməndə bir damla kimi...

Abuzər müəllim indi də öz yetirmələrini, aspirantları, dissertantları yadından çıxarmır. əlindən gələni köməyi əsirgəmir. Onun böyüklüyü sadəliyində və paklığındadır! O, insanlara etdiyi köməklik üçün, yaxşılıq üçün onlardan heç bir əvəz, heç bir təmənna ummur! Odur ki, yetirmələri də bu gözəl alimin qayğısından bəhrələndirərək yeri gəldikcə öz müəllimlərinin, ustalarının etimadını doğrultmağa çalışırlar.

Abuzər müəllim haqlı olaraq deyir ki, tələbələrimin inkişaf etməsini gördükdə özümü xoşbəxt hesab edirəm. Əsl müəllim olan belə düşünür. Deməli, Abuzər müəllim doğrudan da xoşbəxtdir. Çünki o, əkdirdiyi ağacın bəhrəsini görən gözəl insan və əsl qayğıkeş müəllimdir. Biz də şöhrət qazanmış Abuzər müəllimlə fəxr edirik, onu sevir, 70 illik yubileyi münasibətilə təbrik edirik, ona möhkəm cansağlığı, uzun ömür, xoşbəxtlik və elmin ucsuz-bucaqsız yollarında daha uca zirvələr arzulayırıq!